

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת אמור ול"ג בעומר תשפ"ג גיליון מס' 589

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

התלמידים שנותרו לפליטה מתוך עשרים וארבעה אלף תלמידי רבו, רבי עקיבא.

המצב היה של חורבן ותוהו. "והיה העולם שמם", כפי שלמדו רבים ב'דף היומי' לפני ימים אחדים (יבמות סב, ב). אבל רבי עקיבא - כפי שכבר הצביע פעם מורי ורבי הגאון רבי יצחק אזרחי שליט"א - לא שוקע בתהומות של עצבות ויגון קודר, אלא אדרבה: מקיים 'התנערי מעפר קומי' - קם מתוך ההריסות ומקים עולם תורה מחדש.

רשב"י עצמו היה עד במו-עיניו למצב מייאש לכאורה, מצב שכולנו היו פוסקים עליו שהוא כזה של "תשתכח תורה מישראל" רח"ל. הרי עולם תורה עצום נכחד תוך שבועות ספורים והיה נראה כי העתיד לא מזהיר, בלשון המעטה.

אבל אז התחולל הבלתי-ייאמן: דווקא הוא וארבעת התלמידים שרבי עקיבא המשיך ללמדם תורה - הם הם העמידו תורה באותה שעה". הם - הבודדים שנותרו מאותו עולם תורה מפואר שנחרב - הצליחו לקומם עולם תורה מחדש, לדורות.

הם - אפוא - ההוכחה הניצחת כי חרף כל

... רשב"י עצמו היה עד במו-עיניו למצב מייאש של 'תשתכח תורה מישראל'. אבל אז התחולל הבלתי-ייאמן: מתוך האפר וההריסות התקומם עולם התורה מחדש, לדורות!

מעפר קומי

1.

תנו רבנן: כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל שנאמר (עמוס ח-יא) הנה ימים באים נאם ה' אלהים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה' וכתוב (עמוס ח-יב) ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו דבר ה' זו הלכה דבר ה' זה הקץ דבר ה' זו נבואה.. תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר (דברים לא-כא) כי לא תשכח מפי זרעו (גמרא שבת קלח, ב)

השבוע, בעודי משקיף בשלווה על הציון המצוינת שבה הקודש מירון (שגם בימי כאוס - מכאן תמיד הוא נראה שאנן ושליו) כשבאוויר מנשבת רוח גלילית קלה שכאילו אומרת שירה, עלתה בהגיוני מחשבה מופלאה במשנתו של עיר וקדיש אדוננו רשב"י.

בניגוד לדברי חכמי יבנה, כמובא לעיל, רבי שמעון בר יוחאי אומר כי "חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר (דברים לא-כא) כי לא תשכח מפי זרעו".

אם נתבונן נוכל לשים לב לעובדה שרשב"י עצמו הוא הדוגמא החיה והמוחשית ביותר לכך.

2.

הלא הוא אוד מוצל מאש - אחד מתוך חמשת

הייסורים והתלאות וכל חבילין דמעיקין, התורה לא תשתכח מישראל וכי "לא תישכח מפי זרעו!"

3.

לא בכדי - הוספתי להרהר השבוע - דווקא רשב"י כדאי הוא לסמוך עליו בשעת הדחק.

כי הוא הראה דוגמא לכך שאפשר להתעלות גם בשעת מצוק קודרת; שאפשר להתרומם גם מתוך האפר וההריסות. כך בדיוק קם, בשעתו, עולם התורה מחדש.

מה"שלא תשתכח תורה מישראל" אנחנו למדים איך גם בשעת דחק ומשבר - לא שוקעים בתהומות של דכדוך אלא מתנערים מהעפר, ואף מתעצמים רוחנית.

יהיו הדברים לזכר 45 קדושי מירון תשפ"א זכרונם לברכה, שכל-כך הרבה זכויות קדושות וחיוזקים רוחניים מעצימים נוספו לעם ישראל בזכותם במהלך השנה האחרונה.

משפחתם ועם ישראל גם-יחד הוכיחו איך מתרוממים מתוך הכאב העצום, רואים בו סולם-עלייה ומתעצמים ממנו כל-כך.

הפנקסו של החנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

כי לא תשכח

חפי זרעו..

כשהבן-יקיר שרף האחוריו

את כל הגשרים.. <<

חאמר שלישי בסדרה

הרב ז. ק.

המאמר הנוכחי - הנוגע בסוגיה הכואבת של הבנים שעזבו דרך אבות - יגע בנושא הדאגה.

כל רגש אנושי של דאגה הפך מתופעה אלוקית מופלאה המעידה על נפלאות הבורא, ששתל את האדם בעולם הזה בתוככי משפחה אוהבת ודואגת, לבעיה... לענ"ד, הדאגה אינה בעיה אלא 'אתחלתא דגאולה' - אם כי, שלו היא מציפה בלא הגבלה, הרי שהיא כמו אובססיה התוקפת בעל רגש עז ומתפרץ של שמחת אתחלתא דגאולה, בלא לדאוג שהגאולה אכן תקרום עור וגידים.

נקודה נוספת הראויה לציון היא, שכל רגש שהאדם עומד חסר אונים לעומתו נחשב כ'רגש בעיית', שנדרש להלבישו במעשים כלשהם, לא רק כדי להפיק ממנו את התועלת הרצויה, אלא גם - ואולי בעיקר - כדי שהאדם לא יעמוד אין אונים נוכח מערבולת רגשותיו. זהו גם הרעיון העומד מאחורי 'דאגה בלב איש ישיחנה', שהאדם לא יעמוד בבידוד חשוף מול רגשותיו - לסבול בדד הוא: 'הגיהנום בעצמו'.

כפי ששמע כותב השורות מאנשים האמונים על טיפול באובדן נפש קרובה ל"ע, הגישה הרווחת אצל בעלי ניסיון היא, לא לערוך ניסיון פסיכולוגי עקר להשקיט את הרגש בשעה שמתו מוטל לפניו, אלא הפתרון המקובל הוא: ליטול אחריות ולדאוג לכך שהנוגעים בדבר יקחו אחריות גם כן. חרף הקושי הרגשי להזדהות עם הדברים זוהי גישה בעל יעילות מוכחת בשטח, ומוכרת מהמציאות היום-יומית שם.

האססטיסיות-הלשונית אינה מאפשרת לנקוט בדוגמאות מאותם מחוזות

קשים ל"ע, אך נסתפק ברמת העיקרון, שבניגוד למה שמקובל לחשוב בהשקפה ראשונה, אדם המשותק מתפקוד ועומד אין אונים נוכח רגשותיו, והריהו עומד בסכנה שהרגשות ילכו ויעצימו כשטף דם בלתי מרוסן, אינו זקוק בשעת מעשה למנוחה, אלא אדרבה, נדרשת לה עשייה כלשהיא שתהפוך את הרגש לנתון בשליטה.

ישנם מטבע הדברים דרכים שונות: כיצד להלביש רגשות במעשים, ולהפוך את הרגש למוגדר יותר ומאיים פחות. רגש-רגש לפי עניינו. כותב השורות אינו בר סמכא בכגון דא, אך כמדומה שהביטוי המעשי של דאגה היא: 'מעשים של לקיחת אחריות'. אדם קל דעת אינו דואג כלל, ואדם אחראי אפוף דאגה על ביצוע תפקידיו.

במקרה דנן, הורה אחראי מוצף מטבע הדברים בדאגה באשר לתפקידו ההורי. הדרך הטובה ביותר להשקיט את הרגש היא אולי על ידי 'אקט מעשי של לקיחת אחריות'. לשם דוגמא, כאשר הלב מוצף עד גדות במחשבות נוסח 'מה יהיה עם.../ הרי שמוטב שהמחשבה תתורגם ממחשבה מופשטת לתפיסה מעשית בריאה ומעוגנת בקרקע המציאות 'מה אני אכן יכול/ה לעשות מעט להטבת המצב'!!!

יתכן שיתגלה למרבה ההפתעה, שישנה אכן דרך פעולה שנחסמה עקב אבדן העשתונות, וכאשר נוטלים פיקוד על המתרחש בעולם הרגשות, הפתרון הפשטני יצוץ גם יצוץ, ולעיתים אין פתרון אחר מלבד אמירת תהילים, על דרך המליצה 'אדם מבוגר שבוכה בדרך כלל אין מה לעזור לו חוץ מלהתפלל'. גם 'אמירת תהילים' יכולה להיות ביטוי של אין אונים עם דופק פועם בעוצמה, ויכולה לנבוע מהחלטה מושכלת נינוחה, שזהו הדבר היחיד שיש בידינו לעשות לעת עתה כיהודים מאמינים!

משל למה הדבר דומה? להבדל בין עונש חינוכי הניתן מתוך כעס וחרון אף, לבין עונש חינוכי כואב לא פחות הנעשה מתוך שלווה.

וכאן הבן שואל שאלת תם: מה ההבדל ביניהם? אלא על כורחנו מוכרחים אנו להודות, שכל מעשה יכול להיעשות מתוך סערה, ויכול להיעשות מתוך רוגע ושלווה, ואלו הם שני מעשים נפרדים. ניתן לומר תהילים בתחושת קץ העולם, ולהעמיק על ידי אמירת תהילים האינסופית את ההרגשה המרה שהיקום קורס לתוך עצמו, וניתן גם לאמר תהילים מתוך הכלה עצמית של רגש הצער, והבנה יהודית מרוממת, שעל ידי מתנת התהילים יהפוך ההורה לבריאה חדשה!

להישען על אבינו שבשמים זהו כמו אדם ישיש רפא כוח החפץ ללכת והוא נשען ונסמך על זולתו, מה שאין כן זקן השוכב לו במיטתו אינו זקוק למשענת! התהילים הם משענת לאדם ההולך, ולא לאדם כבוי!

תלמודא

חושג תלמודי אחד

מעייני הדף היומי:

לשנות חפני השלום

בגמרא יבמות (סו, ב) למדנו: "זא"ר אילעא משום רבי אלעזר בר' שמעון [בר יוחאי]: מותר לו לאדם לשנות בדבר השלום, שנאמר {בראשית נ-טז} אביך צוה וגו' ומה תאמר ליוסף אנא שא נא וגו'. ר' נתן אומר מצוה שנאמר {שמואל א טז-ב} ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאלו והרגני וגו'. וראה בערך לנר שדן היאך הותר הדבר והלא ישנו איסור שקר הנלמד מן הכתוב 'מדבר שקר תרחק'. וראה שם שכתב שהותר רק 'לשנות' היינו לומר משהו בעל שתי משמעויות ולא אמירה חד-משמעית, שהיא 'שקר'.

והנה בגמרא סג, א בגמ' מסופר כי רב הוה קא מצערא ליה אשתו: כי אמר לה עבידי לי טלופחי (עדשים) עבדא ליה חימצי (מין קטניות), חימצי עבדא ליה טלופחי. כי גדל חייא בריה - אפיך לה. אמר ליה: איעליא לך אמך. אמר ליה: אנא הוא דקא אפיכא לה. אמר ליה: היינו דקא אמרי אינשי דנפיק מינך טעמא מלפך. את לא תעביד הכי שנאמר {ירמיה ט-ד}: למדו לשונם דבר שקר העוה.

הראשונים כאן תמהו מה איסור שקר יש כאן כאשר עשה זאת בשביל טובה ושלום כדי שאכן תאפה מה שביקש. ויש שיישבו שאין הכוונה באמת שמדובר באיסור שקר אלא שמרגיל עצמו בלשון שקר, והיינו שאין רוח חכמים נוחה מזה.

ורמז מופלא לדבר חשבתי להביא מן הגמרא בסוכה מו, ב שמביאה לאותו פסוק בדיקו בהקשר אחר, והמסר, דומנו הוא אחד. ונצטט לשון הגמרא:

"ואמר רבי זירא לא לימא אינשי לינוקא דיהיבנא לך מידי ולא יהיב ליה, משום דאתי לאגמוריה שיקרא] - לא יאמר אדם לתינוק שיתן לו דבר ולא נותן לו, משום שבכך מלמדו לומר שקר) שנא' (ירמיהו ט, ד) למדו לשונם דבר שקר". ושם גם הקשו הלא אם מדובר באיסור שקר רגיל מדוע לא הביאו את המקרא הנודע מדבר שקר תרחק.

ויישבו שמדובר במקום שהותר לשקר כגון פני השלום אבל כלפי הקטן יש כן לחוש דסו"ס מחנכו להתרגל באמירת לשון שקר, הגם שמבחינת הלכות שקר שרי. והוא ממש נפלא כי אותו מקרא מלמדנו בשני המקומות את עניני ה"לשון שקר" דייקא. והבן.

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

אברך יודע-שיחה. באווירת 'גדולה לגימה שמקרב' שהמקום המיוחד הזה מציע, הוא דובב איתו קמעא, ויהודה נפתח. הוא סיפר במשך דקות ארוכות את הקורות אותו, אבל מעל הכל - יהודי נשאר יהודי - תחושת הניתוק והזרות שחש לאחר שזמן רב לא פתח גמרא.

האברך, יהודי קשוב, רגיש ואמפתי, הציע ליהודה ללמוד איתו חברותא שעה קלה. 'לא בטוח שהסגנון לימוד שלנו מתאים, אבל אולי כדאי לנסות', הפטיר.

הם למדו יחד. ומלפניהם ומאחריהם היו עוד יהודים שלמדו בחברותות בריתחא דאורייתא. אחרי חצי שעה של לימוד סוגיית 'תגרי לוד', יהודה הרגיש שהוא נשאב לתוך עולם של מתיקות התורה. האווירה הטובה במקום גרמה לו להרגיש בישיבה בזעיר-אנפין.

אחרי שעה וחצי של לימוד רצוף, הגיע הטלפון. יהודה התקשר לאמא וסיפר שהוא רוצה לחזור. הביתה. לגמרא. ללימוד.

את המנגינה הזו שניגנתי במקום המופלא של 'היכל התורה' במירון - התפייט - אי אפשר להפסיק - - -

יהודה חזר הביתה

יהודה (שם בדוי) לא מצא את עצמו בישיבות.

הוא 'נזרק' מישיבה אחת לחברתה, והמשפחה כמעט 'ספדה' לעתידו הרוחני. הוא הרגיש נע ונד בין ישיבות, וגם בחיק משפחתו לא חש הכי 'בבית', בייחוד בשל העובדה שהוא כבר חצה את גיל העשרים (אולי לא את מבוכותיו) ועמד פסיעות אחדות לפני עונת השידוכין.

כשדכניות 'רחרחו' על הבחור בניסיון להציע לו הצעת-שידוך ושאלו את השאלה המתבקשת: 'היכן הוא לומד' - הן נתקלו במין מבוכה שהורגשה היטב גם מבעד לאפרכסת.

ההורים לא ידעו את נפשם מרוב צער ובשיחות לילה שקטות תמיד הביעו את חששם מעתידו הרוחני הלוט-בערפל בייחוד שבדורנו אנו אם בבור אין מים של תורה - אז קרוב לוודאי שאת החסר ימלאו 'נחשים ועקרבים'.

אבל מירון - כמו בן ישיבה מצוי - עדיין מאוד דיבר אליו. הציון הקדוש שבלב הגליל העליון, במקום שכולו אומר שלווה סטואית, נגע מאוד לליבו.

כשהוא כמעט ונואש ממצבו הוא החליט בשעת צהריים סתמית לעלות מירונה. אחרי שעתיים וחצי נסיעה - הוא הגיע הביתה. לבית של רבי שימ'ען שכה אהב. הוא פתח את ספר התהילים וניסה לפלוט כמה מילים. אבל הלב שלו היה מנותק. הוא הרגיש כה זר לאחר שזמן רב לא פתח גמרא, אפילו לא לטעימה קלה.

הוא זכר כבר מהפעם הקודמת, כי יש חדר קפה עשיר ואסתטי, עם חלב כיד המלך, מתחת לציון. החדר שעומד הכן לטובת לומדי התורה שמגיעים להידבק בהקב"ה באמצעות לימוד ערני ב'היכל התורה'.

לאחר לגימה קלה ורגועה, אל מול הרי הגליל המוריקים, הוא פוגש יהודי,

בנוס מיוחד לרכוש דרכו חלק שני: קובץ דרך חיים' דרכו ומשתו החינוכית של גאון ישראל מרן הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל במחיר סימלי

מהו סוד ההצלחה של הנוער מתמודד? איך מנהלים דיאלוג נכון עם בן גיל ההתבגרות?

איך נגרום לילדינו להגיע עם ציונים טובים-יותר בתעודה? איך נחבר את ילדינו הרכים לשולחן-השבת?

הופיע!

מזל טוב: **ספר דָרְכוֹ - חלק שני!**

אחרי החלק הראשון של הספר החינוכי דָרְכוֹ שהפך עד מהרה לרב-מכר, מגיע החלק השני.

יצירה חינוכית עשירה ומקורית מעין 'יומן-חיים' אישי מרגש ונוגע ללב עתיר חובנות לחינוך עצמי וחינוך הילדים

כתוב ביד-אמן בידי סופר הנשמה הרב אברהם ישראל פרידמן

את הספרים ניתן להשיג ב: **צפת-חצור: חנות 'איצהס'**, מרכז 'רסקו'; **מכון 'בלבבי פלא':** 0504116867 (במכון ניתן לרכוש כמויות). **בני-ברק:** מרכז העיר: ספרי אברמוביץ, רחוב קוטלר; רחוב השומר בתאום: 0504131038; רחוב בן דוד, בתאום: 0548488924 **מודיעין עילית**, רחוב אבני-נזר: 0583289108

בכל רחבי הארץ: המו"ל מכון 'בלבבי פלא': 0504116867

לתשומת-ליבכם!

מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון למייל

ללא תמורה בשליחת דוא"ל לכתובת:

abyisrael@gmail.com

רַבָּה אַחוּנַתָּךְ

את המילים לשיר כתב המחנך הרב נתנאל שמעון מטלון ז"ל - מחנך דגול מבית-ר-עילית, מנספי 'אסון מירון' | שר: מאיר ריבקין

בְּמָקוֹם לְהִתְמַלֵּא אֲכֻזָּה
קִבַּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה
בְּמָקוֹם לְהִיּוֹת נִקְשָׁה
תְּהִיָּה גָּמִישׁ

בְּמָקוֹם לְרִטוֹן
תֵּן לְשִׁכְּלֵךְ אֶת הַשְּׁלִטוֹן
בְּמָקוֹם לְקִטֵּר
תְּוֹדָה יוֹתֵר

בְּמָקוֹם לְהִתְלוֹנֵן
אֶת הָרֶעַ תְּסַנֵּן
בְּמָקוֹם לְטַבֵּעַ בְּמִים
תֹּאמַר 'הַכֹּל מְשֻׁמִּים'

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם
שֶׁהַחֲזֹרֶת נִשְׁמָתִי לְפָנֶיךָ כְּאֵן לְעוֹלָם
בְּמָקוֹם לְהֶאֱשִׁים אֶת כָּל הָעוֹלָם
תִּזְכֹּר מִי הַגְּדוֹל מִכֶּלֶם

בְּמָקוֹם לְהִתְרַחַם
תִּנְשֵׁם עִמוֹק תִּתְמַתֵּחַ
בְּמָקוֹם לְהִתְעַצֵּב
עַל הָאֲמוּנָה תִּתְאַמֵּן

בְּמָקוֹם לְרֹאוֹת שְׁחֹר
בְּחֻצֵי הַמֵּלֵא לְבָחַר
בְּמָקוֹם בְּדַכְאוֹן לְשַׁקֵּעַ
תִּזְכֹּר שֶׁמֶכַּל נְסִיּוֹן אֶפְשָׁר לְגַבּוֹה

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם
שֶׁהַחֲזֹרֶת נִשְׁמָתִי לְפָנֶיךָ כְּאֵן לְעוֹלָם
כִּי ה' קוֹבֵעַ אֶת הַמַּצָּב

וְלִכְּנֹ...
מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם שֶׁהַחֲזֹרֶת נִשְׁמָתִי
לְעוֹלָם הַזֶּה לְהִלָּחֵם עַל הַקַּיִם
לְהִלָּחֵם עַל כָּל דְּקָה לְהִיּוֹת חַיּוּבֵי גַם בְּקִשְׁי
לֹא וְיֹתֵר
אֶל תִּוְתֵר
לְעוֹלָם

הרב מאיר קצבורג - אחיסמן, לוד

ל"ג בעומר - נקודת הסיום

שנהפכת לקו הזינוק

דווקא עכשיו, כשנדמה שהכול נגמר מתגלה אור חדש ומופלא

ל"ג בעומר הוא יום עלום, אפוף מסתורין. מחד הוא יום שמחה על שפסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, ומאידך הוא גם הילולת רשב"י שהסתלק לבית עולמו בזה היום. את כל זה מציינים על ידי מדורה - לא נר ולא אבוקה, דווקא מדורה.

מה הולך פה?

ובכלל, אם נתבונן נראה שלכאורה אין פה שום סיבה לשמוח: הסיבה שתלמידי ר' עקיבא פסקו מלמות, היא פשוט כי לא נשאר מי שימות. ובמילים אחרות, המגיפה לא נעצרה, אלא היא סיימה לכלות את כולם. מה המקום לשמוח בכזה דבר?

רבי שמעון בר יוחאי נפטר בזה היום - וגם זה לא ברור: הרי היה ראוי לקבוע את זה כיום אבל על הסתלקותו של התנא - איך זה נהפך ליום שמחה?

והנה ידוע שבכל יום מימי ספירת העומר ישנה 'ספירה' - הנהגה מיוחדת משמים המיוחדת לאותו היום. ספירת ל"ג בעומר היא "הוד שבהוד" שמשמעותה היא 'דין שבדין'. ואם כן קשה שבעתים - מה בכלל המקום לקבוע זמן דין כזה ליום של שמחה?

אומר היעב"ץ - שהיא הנותנת: דווקא כאשר מגיעים לשיא הדינים - משם הכול יכול להשתנות רק לטובה. מה הכוונה?

דין זה לא סתם חורבן. דין בא לתקן משהו שלא היה בסדר. תמיד המטרה היא ההתחלה החדשה והמתוקנת. כאשר יש חלילה דין משמים, זה בעצם הזדמנות לחשב מסלול מחדש ולהתחיל הכול מהתחלה, בצורה טובה ואמיתית יותר.

זה מה שקרה בל"ג בעומר. רבי עקיבא נשאר לבדו. המגיפה כילתה את כל תלמידיו - עשרים וארבעה אלף תנאים מוסרי התורה, ומפעל חייו - הישיבה הענקית שהקים - ירד לטמיון.

אבל רבי עקיבא לא נשבר כי הוא ידע שכאשר הכול מסביב נגמר, המוצא היחיד זה התחלה חדשה. עוד באותו היום הוא לוקח את עצמו ויורד לדרום, שם הוא אוסף סביבו חמשה תלמידים ומתחיל הכול מחדש, בצורה נכונה וטובה יותר.

רבי שמעון בר יוחאי שוכב על ערש דווי ורואה שהוא עומד להסתלק מן העולם. כל סודות התורה עומדים לרדת איתו עלי קבר. דווקא ברגעים האלו הוא מתאזר בכוחות על - אנושיים, ומכנס את תלמידיו למעמד נשגב מאין כמוהו של מסירת סודות התורה. **דווקא עכשיו, כשנדמה שהכול נגמר, מתגלה אור חדש ומופלא.**

זהו אותו רשב"י שנשאר במערה בלי כלום, אפילו בלי בגדים לעורו - ושם הוא גילה **שכשאתה מגיע למקום שבו אין לך כלום, דווקא אז יש לך הכול.**

בל"ג בעומר אנו מדליקים מדורה. אנו לא מסתפקים בנר, אלא מדליקים אש גדולה, שורפים חפצים. מהי אש? ממה היא נוצרת? אש במהותה היא שורפת, משחיתה. כאשר אש מגיעה לחפץ היא מכלה והופכת אותו לאפר. אז מאיפה נובע המראה המרשים שלה?

כאן יש נקודה מדהימה: בזמן כילוי החומר, ממש רגע לפני שהוא הופך לאפר - דווקא אז פורצת ממנו אנרגיה אדירה, שמגיעה לידי ביטוי בלהבות האש המרשימות. איפה היא הייתה עד היום? היא הייתה חבויה בדממה, בתוך בול עץ. אבל רק כשמגיעים לנקודת הכילוי, כשנדמה שהכול נגמר - דווקא אז היא פורצת בדמות להבה מרהיבה.

זהו המסר של יום ל"ג בעומר: **נקודת הכילוי היא המקור ליצירת כוח אדיר מאין כמוהו. כשנראה שנשארנו בלי כלום, דווקא אז אפשר להתחיל מחדש.** כאשר סדרי עולם משתנים ושום דבר כבר לא דומה למה שהיה, זוהי הזדמנות מיוחדת להתחיל מהתחלה, בצורה נכונה וטובה הרבה יותר.